

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobce **I. L.**, zastoupeného JUDr. Miroslavem Kovářem, advokátem se sídlem Praha 2, Wenzigova 5, proti žalovanému **Ministerstvu dopravy**, se sídlem Praha 1, Nábřeží Ludvíka Svobody 12, zastoupeného JUDr. Tomášem Hlaváčkem, advokátem se sídlem Praha 5, Kořenského 15, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 11 Ca 73/2004 - 31 ze dne 20. 10. 2004,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobce (dále jen „stěžovatel“) se včas podanou kasační stížností domáhá zrušení shora označeného rozsudku Městského soudu v Praze. Tímto rozsudkem byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. 106/2003-130-SPR/2 ze dne 22. 1. 2004, kterým bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Drážního úřadu č. j. 3-2117/03-DÚ/Hu ze dne 26. 9. 2003.

Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

2. Dne 1. 9. 2003 Drážní úřad tím, že stěžovateli doručil Oznámení o zahájení správního řízení a výzvu ke sdělení stanoviska č. j. 3-2117a/03-DÚ/HU ze dne 21. 8. 2003, zahájil se stěžovatelem správní řízení o zákazu řízení drážních vozidel podle § 45 odst. 4 zákona č. 266/1994 Sb., o dráhách, ve znění pozdějších předpisů (dále též „drážní zákon“). Jako důvod zahájení řízení je uvedeno, že se stěžovatel nedostavil k nařízenému

přezkoušení odborné způsobilosti k řízení drážních vozidel a nepředložil posudek o zdravotní způsobilosti k této činnosti.

3. Ve svém stanovisku ze dne 5. 9. 2003 stěžovatel uvedl, že postupoval v souladu se zákony a že nebyly splněny podmínky pro aplikaci § 45 odst. 4 drážního zákona. Ve stanovisku dále zpochybnil podklady pro rozhodnutí o nařízení přezkoušení, jakož i správnost samotného rozhodnutí o nařízení přezkoušení.
4. Dne 26. 9. 2003 pak Drážní úřad vydal své rozhodnutí č. j. 3-2117/03-DÚ/Hu, kterým stěžovateli zakázal řízení drážních vozidel z důvodů totožných, pro něž bylo správní řízení zahájeno. Podle odůvodnění správního rozhodnutí se stěžovatel nedostavil k přezkoušení odborné a zdravotní způsobilosti, čímž tuto způsobilost neprokázal, a protože ve správním řízení stěžovatel neuvedl žádné nové skutečnosti, bylo rozhodnuto o zákazu řízení drážních vozidel.
5. Proti uvedenému rozhodnutí podal stěžovatel odvolání, ve kterém namítl, že pro zahájení řízení podle § 45 odst. 4 drážního zákona nebyly splněny zákonné podmínky, totiž negativní výsledek přezkoušení, které se v jeho případě vůbec neuskutečnilo. Dále stěžovatel poukázal na skutečnost, že pochybnost o jeho odborné a zdravotní způsobilosti byla vyvrácena výsledkem přezkoušení, které podstoupil v rozsahu úplné odborné zkoušky pro pracovní činnost strojvedoucího. Zdůraznil, že posudek o jeho zdravotní způsobilosti je datován k 14. 1. 2003, tj. po mimořádné události, ke které u něj došlo.
6. Ve svém rozhodnutí o odvolání žalovaný shora uvedené námítky odmítl. Tím, že se stěžovatel nedostavil k přezkoušení, neprokázal svoji odbornou a zdravotní způsobilost k řízení drážních vozidel. Prvoinstanční orgán nemohl za této situace jinak než pohlížet na stěžovatele jako na osobu, která není způsobilá k řízení. Stěžovatelem tvrzené přezkoušení pak bylo pouze interním opatřením dopravce, které nenahrazuje přezkoušení způsobilosti ve smyslu § 45 odst. 4 drážního zákona.
7. Ve správním spise je založen protokol o přezkoušení odborné způsobilosti podle § 45 odst. 4 a 5 drážního zákona, které se mělo uskutečnit na podkladě rozhodnutí Drážního úřadu č.j. 3-3123/02-DÚ/Hu ze dne 8. 4. 2003. Podle tohoto protokolu se stěžovatel nedostavil k přezkoušení, v důsledku čehož byl hodnocen jako nezpůsobilý k řízení hnacích vozidel.
8. Podle zjištění Nejvyššího správního soudu ve správním spise naopak chybí jakákoli listina či jiný důkaz, z nichž by bylo možné dovodit, že Drážní úřad a žalovaný před vydáním rozhodnutí výslovně upozornil stěžovatele na možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí.

Rozsudek Městského soudu v Praze

9. Rozhodnutí žalovaného napadl stěžovatel žalobou. Městský soud v Praze však dospěl k závěru, že tato žaloba byla nedůvodná. Jako neopodstatněnou předně shledal námitku nesplnění podmínek pro aplikaci § 45 odst. 4 drážního zákona. Soud zdůraznil, že předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí vydané v průběhu správního řízení o omezení nebo zákazu řízení drážního vozidla, nikoli řízení o přezkoušení odborné

a zdravotní způsobilosti osob k řízení. Námitky stěžovatele se podle soudu týkaly okolností, za nichž bylo správním orgánem nařízeno přezkoušení odborné a zdravotní způsobilosti. K přijetí rozhodnutí o zákazu řízení drážních vozidel je správní orgán oprávněn s přihlédnutím k výsledkům přezkoušení odborné a zdravotní způsobilosti. V tomto správním řízení tedy Drážní úřad hodnotí výsledky přezkoušení a posoudí, zda jsou splněny podmínky pro omezení nebo zákaz řízení; jiné okolnosti zkoumány nejsou. Zejména však v takovém řízení nelze zkoumat, zda byly splněny podmínky pro to, aby bylo zkoumání odborné a zdravotní způsobilosti vůbec nařízeno. Vzhledem k tomu, že tato otázka nebyla předmětem správního řízení, na jehož konci bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí, nemohl se ani soud zabývat žalobními námitkami zpochybňujícími splnění podmínek pro nařízení přezkumu této způsobilosti. Soud poukázal na skutečnost, že ačkoli bylo přezkoumání způsobilosti nařízeno, stěžovatel se k němu nedostavil, přičemž právě v rámci tohoto přezkoušení mohl uplatnit své námitky proti hodnocení nehodové události. Městský soud v Praze neshledal důvodnou ani námitku, podle níž nebyla splněna podmínka pro zahájení správního řízení podle § 45 odst. 4 cit. zákona, neboť takovou podmínkou jsou výsledky přezkoušení, které se v daném případě neuskutečnilo. Soud totiž uvedl, že osoba, která se k nařízenému přezkoušení nedostavila, neprokázala způsobilost, a správní orgány postupovaly správně, jestliže v situaci, kdy se stěžovatel k přezkoušení nedostavil, rozhodly o zahájení řízení o zákazu řízení, neboť takový postup jim zákon umožňuje. Opačný výklad by podle soudu umožnil vyhnout se bez nepříznivých následků rozhodnutí o zákazu řízení drážního vozidla tím, že se řidič k přezkoušení nedostaví. Soud ve shodě se žalovaným dodal, že pro posouzení existence podmínek pro zahájení řízení o zákazu řízení drážního vozidla není rozhodující, zda se stěžovatel v minulosti podrobil přezkoušení ze strany Českých drah a s jakým výsledkem, neboť přezkoušení zdravotní a odborné způsobilosti ze strany Drážního úřadu nelze nahradit jiným typem přezkoušení prováděným odlišnou institucí. Pokud jde o námitky stěžovatele ohledně procesních pochybení, ke kterým došlo ze strany správních orgánů, soud uvedl, že stěžovatel tyto námitky formuloval pouze v obecné rovině, aniž by předložil konkrétní žalobní body, tedy v čem konkrétně spatřuje porušení procesních předpisů. Protože je soud rozsahem žalobních bodů vázán, nemohl žalobou napadené správní rozhodnutí z pohledu uvedených námitek přezkoumat. Ze všech shora uvedených důvodů Městský soud v Praze žalobu podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“), jako nedůvodnou zamítl.

Kasační stížnost

10. V kasační stížnosti se stěžovatel dovolává existence důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nezákonnosti rozhodnutí Městského soudu v Praze spočívající v nesprávném posouzení právní otázky, a § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., konkrétně existence vad řízení před správním orgánem, které mohly mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé, s tím, že Městský soud v Praze měl správní rozhodnutí pro tato důvodně namítaná pochybení správního orgánu zrušit.
11. Stěžovatel se domnívá, že správní orgán zahájil dvě správní řízení nesprávně. Podle jeho názoru se jednalo o jedno správní řízení zahájené z důvodu přezkoušení odborné a zdravotní způsobilosti. Rozhodnutí o nařízení přezkoušení způsobilosti považuje stěžovatel za předběžné opatření, které podle § 70 písm. b) s. ř. s. nepodléhá soudnímu přezkumu. Soud se tedy měl zabývat i námitkou důvodnosti nařízení přezkoušení jeho způsobilosti. Dále stěžovatel poukázal na rozdíly obsahu ustanovení § 45 odst. 4 a 5

s. ř. s. Zatímco v případě § 45 odst. 4 drážního zákona se vyžaduje pouhé zjištění nedostatků při řízení vozidla, které mohou ohrozit bezpečnost dopravy, v případě § 45 odst. 5 drážního zákona se vyžadují důvodné pochybnosti o odborné a zdravotní způsobilosti. Nedostatky ve smyslu § 45 odst. 4 cit. zákona mohou vyplývat i z jiných skutečností, než z pochybností o způsobilosti, a způsobilost v tomto případě trvá, pokud není prokázán opak. Důkazní břemeno je podle jeho přesvědčení na straně Drážního úřadu a z pouhého nedostatku při řízení vozidla nelze vyvozovat závěr o nezpůsobilosti. Za správný pak nepovažuje výklad soudu, podle něhož tím, že se nedostavil k přezkoušení své odborné a zdravotní způsobilosti, tuto způsobilost neprokázal, neboť v opačném případě by § 45 odst. 5 drážního zákona byl nadbytečným ustanovením. Je přesvědčen, že mu nelze přičítat k tíži, že vyhláška č. 101/1995 Sb., kterou se vydává Řád pro zdravotní a odbornou způsobilost osob při provozování dráhy a drážní dopravy, neupravuje situaci, kdy se osoba k přezkoušení nedostaví, a tuto mezeru nelze podle jeho názoru nahradit volnou úvahou správního orgánu.

12. Důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. spatřuje stěžovatel v tom, že soud nesprávně dospěl k závěru, že v žalobě bylo poukazováno na pochybení procesní povahy pouze obecným způsobem, v důsledku čehož soud nemohl napadené rozhodnutí z tohoto hlediska přezkoumat. Má totiž zato, že jeho tvrzení v žalobě byla dostatečně konkrétní k tomu, aby soud mohl přezkoumat, zda správní řízení proběhlo v souladu se zákonem, tj. zda nebylo nařízeno ústní jednání, zda si správní orgán opatřil dostatek podkladů pro své rozhodnutí, či zda mu správní orgán dal možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí a k těmto podkladům se vyjádřit. Je toho názoru, že porušení uvedených procesních ustanovení mělo soud vést ke zrušení napadeného rozhodnutí správního orgánu.
13. Z uvedených důvodů stěžovatel požádal Nejvyšší správní soud, aby napadený rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Vyjádření žalovaného

14. Žalovaný ve své replice k žalobě vyjádřil svůj nesouhlas s argumenty stěžovatele, podle nichž by mělo být nařízení přezkoušení předběžným opatřením ve smyslu § 70 písm. b) s. ř. s., které nelze přezkoumávat ve správním soudnictví, resp. tyto argumenty označil za spekulativní. Poukazuje na skutečnost, že stěžovatel se uvedenou argumentací snaží zhojit nepříznivé důsledky skutečnosti, že se nedomáhal soudního přezkumu rozhodnutí o nařízení přezkoušení způsobilosti. Žalovaný rovněž souhlasí se závěrem Městského soudu v Praze, že předmětem soudem přezkoumávaného správního řízení byl zákaz řízení drážních vozidel a nikoli nařízení o přezkoušení. Jak dále uvádí, § 45 odst. 4 drážního zákona byl z jeho strany použit zcela oprávněně. Zákonem předpokládaná podmínka nařízení přezkoušení byla splněna, neboť činnost stěžovatele vykazovala nedostatky ve smyslu cit. ustanovení. V důsledku skutečnosti, že se stěžovatel bez omluvy nedostavil k přezkoušení své způsobilosti k řízení drážního vozidla a toto přezkoušení tak neabsolvoval, nezbylo Drážnímu úřadu než aplikovat § 19 vyhlášky č. 101/1995 Sb. a hodnotit stěžovatele stupněm neprospěl. Žalovaný dovozuje, že postup Drážního úřadu byl souladný s § 18 a § 19 uvedené vyhlášky, když stěžovatel vzhledem ke své neúčasti na přezkoušení nedosáhl potřebného bodového hodnocení. Pokud by Drážní úřad za této situace nerozhodl o zákazu řízení, umožnil by tím stěžovateli, který nesplnil povinnost uloženou mu pravomocným rozhodnutím správního orgánu, aby se vyhnul zákazu řízení drážních vozidel a aby tak mohl dále svou činností ohrožovat bezpečnost

dražní dopravy. Žalovaný tak zastává názor, že stěžovatelovo nedostavení se ke zkoušce znamenalo neprokázání způsobilosti k řízení.

Skutečnosti zjištěné ze soudního spisu

15. Ze žaloby doručené soudu 29. 3. 2004 Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel v řízení před Městským soudem v Praze namítal mj. vady správního řízení. Konkrétně uvedl, že správní orgán se dopustil celé řady pochybení a porušení ustanovení zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“), konkrétně „§ 21 cit. zákona o ústním jednání, § 32 o podkladech pro rozhodnutí, § 33 atd.“. Jak stěžovatel v žalobě uvedl, odvolací orgán se těmito pochybeními nezabýval, čímž měl porušit § 59 správního řádu. V rámci jednání soudu, které se uskutečnilo 20. 10. 2004, pak zástupce stěžovatele mimo jiné namítl, že správní řízení proběhlo zcela formálně, když ve věci nebylo nařízeno ústní jednání a stěžovatel nebyl seznámen s podklady pro rozhodnutí.

Relevantní právní úprava

16. Podle § 45 odst. 4 dražního zákona nařídí dražní správní úřad přezkoušení odborné a zdravotní způsobilosti osob k řízení v případě, že tyto osoby při řízení vykazují nedostatky, které mohou ohrozit bezpečnost dražní dopravy. Podle výsledku přezkoušení může dražní správní úřad rozhodnout o omezení řízení nebo o zákazu řízení. V případě rozhodnutí o zákazu řízení dražní správní úřad odejme osobě průkaz způsobilosti k řízení.

Posouzení důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

17. Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou nesprávného posouzení právní otázky soudem. Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že žalovaný postupoval nesprávně, jestliže vedl podle § 45 odst. 4 dražního zákona dvě správní řízení, neboť se domnívá, že rozhodnutí o nařízení přezkoušení je předběžným opatřením. To je pak vyloučeno ze soudního přezkumu, proto proti němu stěžovatel nemohl, podle svých slov, soudně brojit, a proto se měl soud zabývat v řízení o přezkoumání rozhodnutí o zákazu řízení dražních vozidel také námitkami zpochybňujícími legálnost nařízení přezkoušení způsobilosti k řízení. Nejvyšší správní soud však této argumentaci nepřisvědčil.
18. Z dikce ustanovení § 45 odst. 4 dražního zákona lze dovodit, že uvedený zákon v situaci, kdy jsou u osob – držitelů průkazu způsobilosti k řízení dražního vozidla – zjištěny nedostatky při řízení, předpokládá dva postupné kroky. Dražní úřad je totiž povinen nejprve nařídít přezkoušení odborné a zdravotní způsobilosti tak, jak je uvedeno ve větě první cit. ustanovení. Na základě výsledků tohoto přezkoušení pak může Dražní úřad rozhodnout o omezení řízení nebo zákazu řízení tak, jak vyplývá z věty druhé uvedeného ustanovení. Jak nařízení přezkoušení, tak rozhodnutí o omezení nebo zákazu řízení se pak uskutečňuje ve správním řízení (§ 64 dražního zákona).
19. Argumentaci stěžovatele v tom smyslu, že rozhodnutí o nařízení přezkoušení je rozhodnutím předběžným, resp. předběžným opatřením, přijmout nelze. Nejvyšší správní soud totiž dospěl k závěru, že rozhodnutí o nařízení přezkoušení odborné způsobilosti k řízení dražních vozidel vůbec není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., ačkoliv tento úkon Dražního úřadu nese takové označení. Rozhodnutím Dražního úřadu o nařízení přezkoušení odborné způsobilosti se totiž nezakládají, nemění, neruší

ani závazně neurčují veřejná subjektivní práva či povinnosti držitele průkazu způsobilosti. Na uvedené „rozhodnutí“ se tedy vztahuje kompetenční výluka, pokud jde o přezkum v režimu správního soudnictví, avšak nikoli podle § 70 písm. b) s. ř. s., nýbrž podle § 70 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 65 odst. 1 s. ř. s.

20. Je-li tomu tak, pak stěžovatel mohl pravomocné správní rozhodnutí o nařízení přezkoušení napadnout odvoláním, což učinil, nikoli samostatnou žalobou ve správním soudnictví. To však, jak dále dovodil Nejvyšší správní soud, neznamena, že by toto rozhodnutí bylo možné přezkoumat postupem podle § 75 odst. 2 s. ř. s. věty druhé, podle níž byl-li závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí jiný úkon správního orgánu, přezkoumá soud k žalobní námitce také jeho zákonnost, není-li jim sám vázán a neumožňuje-li s. ř. s. žalobci napadnout takový úkon samostatnou žalobou ve správním soudnictví. Jiným „podkladovým úkonem“ ve smyslu § 75 odst. 2 věta druhá s. ř. s. v projednávaném případě je totiž až protokol o výsledku zkoušky odborné způsobilosti vydaný Drážním úřadem, neboť pouze ten byl závazným podkladem pro přezkoumávané rozhodnutí, když zároveň současná právní úprava správního soudnictví neumožňuje takový úkon napadnout samostatnou žalobou. Z toho pak lze dovodit, že Městský soud v Praze měl s odkazem na § 75 odst. 2 s. ř. s. povinnost k námitce stěžovatele přezkoumat zákonnost protokolu o výsledku přezkoušení odborné způsobilosti. Městský soud v Praze tak učinil, a to způsobem, který, jak bude uvedeno dále, byl Nejvyšším správním soudem shledán správným a zákonným.
21. Lze tedy shrnout, že stěžovatel žalobou napadl rozhodnutí o zákazu řízení drážních vozidel, čímž vymezil předmět soudního přezkumu, v rámci něhož nebylo možno přezkoumávat zákonnost předcházejícího rozhodnutí o nařízení přezkoušení způsobilosti a naopak bylo možno k námitce přezkoumat zákonnost protokolu o výsledku přezkoušení odborné způsobilosti stěžovatele. Proto Městský soud v Praze postupoval v souladu se zákonem, jestliže se žalobními námitkami stěžovatele zpochybňujícími splnění zákonných podmínek pro nařízení přezkoušení způsobilosti podle § 45 odst. 4 drážního zákona nezabýval.
22. Úkolem Městského soudu v Praze bylo přezkoumat splnění zákonných podmínek pro vydání rozhodnutí o zákazu řízení drážních vozidel. S jeho závěry o naplnění těchto podmínek v konkrétním případě se Nejvyšší správní soud ztotožňuje. Drážní úřad může skutečně rozhodnout o omezení nebo zákazu řízení pouze na podkladě výsledků prošetření odborné a zdravotní způsobilosti držitele průkazu způsobilosti. Jestliže byl stěžovatel řádně předvolán k přezkoušení odborné způsobilosti, proti čemuž se odvolal, a odvolací orgán správnost a zákonnost rozhodnutí o nařízení prošetření potvrdil a k tomuto prošetření stanovil nový termín, avšak stěžovatel se k nařízenému prošetření bez omluvy nedostavil, nezbylo Drážnímu úřadu než vydat posudek, v rámci něžž deklaruje neprokázání odborné způsobilosti stěžovatelem. Stěžovateli tedy byla dána možnost prokázat svou odbornou způsobilost, a tím odvrátit nebezpečí nastoupení negativních důsledků pro výkon svého povolání a bylo jeho povinností se k nařízenému přezkoušení dostavit. Neučinil-li tak, pak neprokázal svoji způsobilost, resp. svévolně znemožnil správnímu orgánu tuto odbornost prověřit. V takovém případě je třeba nedostavení se k prošetření bez jakékoliv omluvy považovat za skutečnost postavenou naroveň faktickému neprokázání způsobilosti. Na argumentaci Městského soudu v Praze o nepřijatelnosti opačného výkladu uvedených ustanovení, která by komukoli umožnila vyhnout se zákazu řízení pouhým nedostavením se k prošetření způsobilosti, Nejvyšší správní soud pro stručnost odkazuje, neboť se s ní v plném rozsahu ztotožňuje.

I z tohoto důvodu byl Nejvyšším správním soudem shledán zákonným závěr Městského soudu v Praze o tom, že zákonem stanovené podmínky pro zahájení řízení o zákazu řízení drážního vozidla, resp. pro vydání žalobou napadeného rozhodnutí, byly splněny. Zároveň je z uvedeného nepochybné, že se Městský soud v Praze zabýval zákonností protokolu o výsledku přezkoušení odborné způsobilosti postupem podle § 75 odst. 2 věty druhé s. ř. s., a jestliže tento protokol shledal zákonným, Nejvyšší správní soud s takovým závěrem souhlasí. Městský soud v Praze tedy shora uvedené právní otázky posoudil správně.

Posouzení důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

23. Stěžovatel dále namítá, že se Městský soud v Praze měl zabývat procesními pochybeními, jichž se žalovaný a Drážní úřad ve správním řízení dopustily, neboť tato porušení procesních předpisů ve své žalobě dostatečně specifikoval. Nejvyšší správní soud však ze soudního spisu zjistil, že stěžovatel v žalobě v této souvislosti pouze odkázal na označení ustanovení správního řádu, jejichž porušení se měl žalovaný dopustit, aniž by jakkoli dále specifikoval, jakým způsobem a v jakém rozsahu k tomuto porušení mělo dojít. Takovou formulaci však nelze považovat za řádně uplatněný žalobní bod ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť, jak vyplývá z uvedeného ustanovení, že žalobního bodu musí být zřejmá nejen právní argumentace, nýbrž zejména skutkové důvody, na základě nichž stěžovatel nezákonnost správního rozhodnutí dovozuje. Význam řádné formulace žalobních bodů přitom vyplývá z dispoziční zásady, kterou je řízení o žalobách ve správním soudnictví ovládáno, podle níž je soud oprávněn, s výjimkou zákonem stanovených případů, přezkoumat správní rozhodnutí pouze z důvodů namítaných žalobcem. Soud není povinen, ani oprávněn za žalobce dovozovat konkrétní důvody nezákonnosti správního rozhodnutí. Nejvyšší správní soud se tedy ztotožňuje se závěrem Městského soudu v Praze, že námitky stěžovatele o procesních pochybeních žalovaného byly uplatněny natolik obecně, že tato skutečnost znemožnila přezkum správního rozhodnutí z pohledu těchto námitek. Jakkoli stěžovatel, resp. jeho právní zástupce v průběhu jednání uvedl, že správnímu orgánu vytýká konkrétně neuskutečnění ústního jednání a neposkytnutí možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, nemohl Městský soud v Praze k tomuto tvrzení přihlídnout, neboť se jednalo o uplatnění nového žalobního bodu, jež je však po uplynutí lhůty pro podání žaloby vyloučeno (§ 71 odst. 2 s. ř. s.). V daném případě v době uskutečnění jednání totiž lhůta pro podání žaloby již uplynula.

24. Nejvyšší správní soud proto pouze pro úplnost uvádí, že správní orgány skutečně pochybily, jestliže stěžovateli neumožnily seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 33 odst. 2 správního řádu tak, jak to namítl zástupce stěžovatele v rámci jednání před soudem. Tato vada však nemohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé. K tomuto závěru dospěl Nejvyšší správní soud po zjištění, že podkladem správních rozhodnutí v dané věci byl toliko protokol o přezkoušení odborné způsobilosti, a dále stanovisko stěžovatele a, v případě rozhodnutí žalovaného, též odvolání, tedy dokumenty, jejichž obsah musel být stěžovateli dobře znám. Pochybení správních orgánů by tedy ani v případě, že by příslušný žalobní bod byl uplatněn řádně a včas, nebylo důvodem pro zrušení správního rozhodnutí.

Závěr

25. Z důvodů shora uvedených Nejvyšší správní soud neshledal naplnění důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou.

Náklady řízení

26. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný správní orgán měl ve věci úspěch. Ačkoli má úspěšná strana ze zákona proti neúspěšnému účastníkovi právo na náhradu nákladů řízení, soud může výjimečně rozhodnout, že se náhrada nákladů tomuto účastníku zcela nepřiznává (§ 60 odst. 7 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud tak v daném případě učinil s ohledem na skutečnost, že žalovaný správní orgán nemusí být *de lege lata* v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem a Ministerstvo dopravy disponuje vlastními odborníky s právním vzděláním, kteří mohou před soudem vystupovat a kteří by měli být schopni obhájit rozhodnutí vydané v rámci pravomoci svěřené ministerstvu zákonem. Náklady na advokátní zastoupení proto Nejvyšší správní soud nepovažuje za náklady účelně vynaložené.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. listopadu 2005

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu